

Rătăcind prin pădure, Albă-ca-Zăpada a ajuns într-o poieniță, unde a văzut o căsuță. Nu era nimeni acasă, dar înăuntru erau șapte pătuțuri și șapte scăunele în jurul unei mese cu șapte farfurioare.

Albă-ca-Zăpada a mâncat puțin, apoi a adormit într-un pătuț. Acolo au găsit-o, când s-au întors de la lucru, cei șapte pitici care locuiau în căsuță. Au îndrăgit-o pe loc și au rugat-o să rămână să aibă grija de ei.

Între timp, mama vitregă și-a întrebat oglinda fermecată:
— Oglindă, oglinjoară, nu-i aşa că eu sunt cea mai frumoasă din țară?
— Ba Albă-ca-Zăpada e cea mai frumoasă, a răspuns oglinda.

Furioasă că Albă-ca-Zăpada trăiește încă, mama vitregă s-a deghizat într-o bătrânică vânzătoare de mere și s-a dus la casa piticilor. Albă-ca-Zăpada s-a lăsat păcălită și a mușcat dintr-un măr otrăvit.

A fost odată ca niciodată o preafrumoasă prințesă, cu pielea albă ca neaua și părul negru ca abanosul, căreia î se spunea Albă-ca-Zăpada. Rămăsese de mică orfană, iar împăratul, tatăl ei, se recăsătorise.

Mama vitregă a fetei, invidioasă pe frumusețea Albei-ca-Zăpada, a poruncit unui vânător să o ducă în pădure și să o omoare. Vânătorului i-a fost însă milă de ea și i-a spus să plece căt mai departe de castel.